

ร.เรือ
ร.รัก
ร.ทุกซ

every

ทดลองอ่าน

every

ทดลองอ่าน

every

ทดลองอ่าน

นางร้าย เขียน
kanapy ภาพ

ร.เรือ
ร.รัก
ร.ทุกซ์

every

ทดลองอ่าน

every

ทดลองอ่าน

บทวิจัย เขียน
kanapy ทาน

every

ทดลองอ่าน

www.facebook.com/everyyyy

ស.រើស ស.រត់ ស.ព្យាបាល

ร.เรือ ร.รัก ร.ฤกษ์

แนวร้อย เขียน

สงวนลิขสิทธิ์ที่ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2270-2

ภาพปก kanapy

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์เอเวอร์วัย (ในเครือบริษัท แจมโต พับลิชชิง จำกัด)

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล everybook2015@gmail.com

เว็บไซต์ www.facebook.com/everyyyy

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกวย-จงถนนอม

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 269 บาท

Printed on Green Read Paper
www.facebook.com/greenreadpaper

คำนำ

ทุกคนต่างก็เคยมีแผลจากอดีต ไม่ว่าจะเล็กหรือใหญ่ หนักหนาหรือเล็กน้อย แต่ละแผลก็ส่งผลกับชีวิตของเราต่างกันไป บางคนเลือกที่จะเรียนรู้และก้าวไปข้างหน้า บางคนกลับจมอยู่ในอดีตไม่สามารถก้าวผ่านมันไปได้ แน่นอนว่าแต่ละคนก็มีวิธีรับมือกับเหตุการณ์เหล่านั้นคนละแบบ

เหมือนกับ 'เรือใบ' และ 'สายธาร' ทั้งคู่ต่างเจอเรื่องเลวร้ายจนเกิดบาดแผล แม้จะเกิดขึ้นนานแล้วแต่กลับไม่เคยเลือนหาย ร่องรอยเหล่านั้นยังคงเหมือนแผลใหม่ ที่สร้างความเจ็บปวดให้กับทั้งคู่ เพียงแต่ทั้งสองคนเลือกที่จะรับมือกับความเสียหายต่างกันอย่างออกไป คนหนึ่งเลือกแสดงออกว่าเป็นคนไม่แคร์โลก อีกคนเลือกเก็บความรู้สึกของตัวเองเอาไว้ แล้วถ้าคนสองประเภทนี้ต้องมาใช้ชีวิตอยู่ด้วยกันล่ะ ชีวิตของทั้งคู่จะเปลี่ยนไปในทางไหนกัน

หนังสือเรื่อง 'ร.เรือ ร.รัก ร.ฤกษ์' จากนักเขียน 'นางรำย' ที่อยู่ในมือของทุกคนตอนนี้จะพาไปทำความรู้จักโลกหม่นๆ ของทั้งคู่ที่กำลังจะเปลี่ยนแปลงไปพร้อมกัน

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยาย everY ได้ที่

www.facebook.com/everyyyy

โหลดกระสุน

ผู้ชายคนนั้นล้มหายหลังด้วยแรงกระสุน

มันเกิดขึ้นเร็วจนผมมีงง สองขาตึงอยู่กับที่ สมองเอื่อยชา คล้ายเครื่องจักรตกรุ่น ทั้งที่คอยแต่จะคิดเรื่องความเป็นความตายมาเป็นปีๆ แต่พอมันเกิดขึ้นตรงหน้าผมกลับรู้สึกเหมือนไม่เข้าใจอะไรเลย

ไม่กี่นาทีก่อนผมยังนั่งอยู่ข้างในร้าน PupPup ซึ่งชวนให้หลายคน หันขวับถ้าอ่านออกเสียงแบบไทย รอบตัวอัดแน่นด้วยความวุ่นวาย ทั้งเสียงเพลง เสียงพูดคุยฟังไม่ได้ศัพท์ และแสงไฟวูบวาบ เงาของผู้คนที่บ้างก็ขยับโยกตามเพลง บ้างก็จับกลุ่มพูดคุยกัน กลิ่นบุหรี่ยลอบคลุ้ง ผสานกับกลิ่นอายเปลี่ยนเวหาของผู้คน

เสียงเพลงเริ่มกลบเสียงที่ดังสะท้อนจากอดีต

ภาพในความคิดพราวแว

รอยยิ้มขี้เล่นของเขาคล้ายจะถอยห่างไปในโลกสีเทาหม่น

ผมเพิ่งตื่นไปแค่สองแก้ว แต่ในอกผมมีหลุมดำกลวงโบ๋ฝังอยู่ และมันจะมีปฏิกิริยาทุกทีที่เหล่าเข้าปาก หลุมดำที่ว่าจะดูดกลืนทุกสิ่งทุกอย่าง ไปสู่ความเงิบสงัดอันว่างเปล่า

ภาพของเขา เสียงของเขา หรือแม้แต่ตัวตนของผมเองกำลังจะจมหายไป...

ในหลายๆ ครั้งมันก็ดี แต่วันนี้ผมกลับอยากนึกถึงมันให้นานกว่านี้

ผมวางแก้วลง เดินเซออกประตู หนีความวุ่นวายไปตามทางเดินแคบๆ

จนถึงบริเวณหลังร้าน มีกลิ่นขยะอบอวลผสมกลิ่นไอฟนที่เพิ่งตกไปตอนหัวค่ำ แต่ยังไม่ถึงก็ดีกว่าข้างใน

ผมยึดตัวสุดท้ายใจเข้าเต็มปอด ตอนนั้นเองที่สังเกตเห็นผู้ชายสองคน ยืนคุยกันอยู่ภายใต้แสงไฟสีหม่นห่างออกไปราวๆ ห้าหกเมตร คนหนึ่งอ้วน ท่าทางภูมิฐาน อีกคนผอมสูงและหนุ่มกว่า ทั้งคู่หันมามองผมอย่างไม่สบอารมณ์

"เอ่อ...ข้างในมันอับนะ หายใจไม่ออก" ผมอธิบายเหตุผลมารมาของตัวเอง ซึ่งก็รู้สึกงำทันทเพราะทั้งคู่ไม่พูดตอบ

คนตัวอ้วนกลับชักสีหน้าใส่ผม

ส่วนคนผอมนอกจากไม่อธิบายอะไรแล้ว ยังชักปิ่นออกมา มันเกิดขึ้นเร็วมาก เขาขวยโอกาสนั้นจ่อปลายกระบอกระบอตรงหน้าผากคนข้างๆ แล้ว...

ปู้!

เสียงคล้ายประทัดลูกเล็กระเบิดในที่แคบ ไม่ได้ดังไปกว่าเสียงปิดประตู ลักเท่าไรเลย ชายร่างอ้วนวิ่งไปกองกับพื้น จากนั้นปลายกระบอกรบอปืนก็เบนมาที่ผม หัวใจผมเต้นกระตุก และดูราวกับเวลาจะหมุนช้าลง มีเวลามากพอให้มองเห็นว่าปลายกระบอกรบอปืนติดท่อเก็บเสียงไว้ มีเวลาให้ความคิดผุดขึ้นมา

ในที่สุด...

เอาเลย ให้มันจบๆ ไป

"เวร!"

ปู้!

ผมล้มหายด้วยแรงปะทะ

แล้วก็ลี้ภัยอีกสองสามตลบ

สี่สันของโลกคล้ายกับจะเลื่อนหายไป...

แต่เสียงถึงขยะใบใหญ่ที่ล้มโครมลงข้างตัวตั้งสติผมกลับมา ผมอยู่ในท่านอนหงาย โดยมีใครอีกคนนอนทับร่างอยู่ ท่อนแขนซ้ายของเขากดหน้าอกผมไว้ มือขวาชักปิ่นอย่างรวดเร็ว

"อะ...เอ่อ..."

แก๊กรัก

เขาดึงสไลด์ขึ้นอย่างใจเย็น กระจบกรบป็นเกือบจะแนบกับแก้มผม ถ้าปลายกระจบกรบป็นไม่หันออกไปด้านข้างผมคงคิดว่าเขากำลังจ่อปืนข่มขู่ผมอยู่ "เจี๊ยบ" เขาพูดเสียงเบา แต่เจี๊ยบขาด

ถึงยังไงผมก็พูดอะไรไม่ออกอยู่แล้ว เขานั่งเอนที่พุงใส่ผมในจังหวะที่หมอนั้น ลั่นไกจนลั่นกลิ้งมาด้วยกัน และเป็นเขาคือที่กระซอกถึงขยะลึ้มลงมาเป็นที่กำบัง เมื่อก็ผมรู้สึกได้เลยว่านาฬิกาข้อมือครูดกับพื้น หน้าบัต่มันอาจจะแตกก็ได้ ยังไงสภาพมันก็จะไม่เหมือนเดิมอีกแน่ๆ

ขณะนี้ใบหน้าเราอยู่ใกล้กันมากจนแก้มเขาเกือบจะแตะจมูกผม หัวใจสองดวงเต้นแรง ไอร้อนพรูออกมาพร้อมกับลมหายใจ ไม่ว่ามีมือปืนคนนั้นจะเป็นใคร เขาน่าจะยิงซ้ำ

แต่ไม่มีกระสุนลั่นทะลวงถึงขยะพลาสติกอย่างที่คาด

ผมไม่อยากพูดอะไรหรอก แต่...

"อะไร...เป้าคุณ ทิ่มขาผมอยู่"

"กูปวดซี่อยู่ เจี๊ยบๆ"

"ศอกด้วย หน้าอกผม..."

"แม่ง" เขาลุกพรูดขึ้นด้วยความเร็วที่น่าทึ่ง จับปืนด้วยสองมือที่ปลายกระจบกรบลงพื้น ก่อนจะหันมาพูดกับผม "นอนนิ่งๆ อยู่那儿แหละ"

ผมลุกขึ้นมองตามเขาที่พุ่งตัวออกไป เห็นเจ้าตัววิ่งไปจนถึงทางแยกท้ายตรอก ไม่กี่วินาทีต่อมาเขาก็ก้าวยาวๆ กลับมาก้มมองชายร่างอ้วนที่นอนนิ่งอยู่ แต่แวบเดียวเขาก็เข้าประชิดตัวผมอีกครั้ง คนคนนี้เคลื่อนไหวไม่ต่างจากแมวเลยจริงๆ

"มึงเห็นหน้ามันใช่มั๊ย" เขาถาม

ผมยกนาฬิกาข้อมือขึ้นดู แสงพรายน้ำสีเขียวสว่างเรืองอยู่ท่ามกลางความมืดสลัว หน้าบัตมีรอยถลอก แต่ก็บอกไม่ได้ชื่อว่าเสียหายมากกว่านั้นมั๊ย

"กูถามมึงอยู่"

"อืม"

"พูดให้มันดังหน่อย เห็นหรือไม่เห็น"

"เห็น"

"ดี ภูนี่กว่ามึงแม่งโดนแล้ว" เขามองสำรวจผม

"โดนยิงอะนะ เปลา" ผมเอียงตัวชะเง้อมองร่างชายคนนั้น "แล้วเขา..."

"หลับฝันดีไปแล้ว"

"..."

"ไป" เขาพูดพร้อมกับลือคอผม

"ปะ...ไปไหน"

"ไปจากตรงนี้สิวะ เดี่ยวพ่อมึงก็มาแล้ว"

"พ่อผม? พ่อมาเกี่ยวอะไรด้วย คุณเป็นใคร"

"กฎหมายถึงตำรวจเว้ย เดินไป ทำตัวเฉยๆ ไว้ อย่าให้มีพิรุณ"

พ่อมึง...หมายถึงตำรวจ เขาต้องดูหนังแก็กชั่นมากไปแน่ๆ แล้วก็
นั้นแหละ ตำรวจมักมาตอนท้ายเสมอ แต่ทั้งหมดนี้ไม่ใช่หนัง มีคนตายจริงๆ
ตายต่อหน้าต่อตาผมเลย แล้วคนที่ลากตัวผมออกไปนี่เป็นคนดีหรือคนร้ายละ
อาจจะเป็นคนบ้าก็ได้

แต่ผมมีทางเลือกอะไรบ้าง ในเมื่อเรามีปืน แคมยังกอดคอผมด้วย
ท่อนแขนที่แข็งแรงขนาดนี้

ปืนเก็บเสียงกระบอกนั้นทำงานได้ดี

ดูเหมือนยังไม่มีใครรู้ว่ามีคนนอนหลับฝันดีอยู่หลังร้าน เราเดินออกมา
ถึงด้านหน้า เขากอดคอผมไว้แทบจะเหมือนคนชี้หวงบุกมาลากคอแฟนกลับบ้าน
หลังจากออกมาถึงทางเท้าของถนนสายหลักเขาก็ถอดเสื้อแจ็กเก็ตออก
พลิกกลับเอาด้านในซึ่งเป็นสีแดงเข้มออกมาแล้วส่งให้ผม

"อะไร"

"เสื้อใจ ใส่ไว้ เอาด้านสีแดงออก"

"แค่นี้หลอกตาใครไม่ได้หรอก"

"ใส่ๆ ไปเหอะ" เขาคลุมไหล่ให้ผมแบบเถื่อนๆ จนเสื้อเกือบร่วง ผม

คว้ามันไว้ได้ทันแล้วจัดการสวมอย่างไม่เต็มใจ "ต้องเปลี่ยนทรงผมใหม่ด้วย"
"เอ๊ยๆ อะไรล่ะ" ผมเอียงหัวหลบ แต่เขาเอาแขนล็อกไว้และขยี้หัวผมแรงๆ จนได้

"ไม่หล่อสักวันไม่ตายหรือหนา...ไป เดิน"

อะไรวะ

เขาเป็นใครกันแน่ และจะพาผมไปไหน

หลังจากเดินมาได้ระยะหนึ่ง เขาก็ควักมือถือออกมาแนบหู

"เฮีย...ออกมาเจอกันหน่อย...ใช่ เสียยุทธภพกลับบ้านเก่าแล้ว...แน่ใจสิ
หนึ่งเม็ดเน้นๆ ตรงกลางหน้าผากเลย...มาเจอผมที่บิมน้ำมันละกัน...ใช่ โอเค
เล็กกัน"

"ปล่อยผมได้ยัง" ผมพูดหลังจากเรามาถึงหน้าบิมน้ำมัน "อึดอัด"

เขาดลสายแขนออกราวกับเพิ่งนึกได้ว่ากอดคอผมอยู่ กวาดตามองรอบตัว
ก่อนหันมาสนใจผม "ยังอยู่ครบสามสิบสองนี้"

"อือฮือ"

"อย่าหยุดตรงนี้ เดินไปที่หลังบิมน้ำมัน เดินไปคุยไป"

"อะไรของคุณ ไปทำไม"

"ก่อนอื่นเลย ถูรอฟังอยู่นะ"

"หือ?"

"รอดตายมาก็เพราะกูไม่ใช่รีไร้ง ตอนเด็กๆ คุณไม่สอนพูดคำว่าขอบคุณ
เหวอ"

"อ้อ" ผมพูดเรียบๆ "ขอบคุณละกัน"

"ดูไม่ตั้งใจเลยนะที่รอดมาได้ แกมยังไม่หลบกระสุนอีก อยากรอดตายรีไร้ง"

ผมไม่ตอบ

ผมไม่รู้ว่าตัวเองอยากตายมั๊ย แต่ก็สงสัยอยู่บ่อยๆ ว่ามันเป็นยังไง

"หรือกลัวจนขยับขาไม่ได้"

"มั้ง ว่าแต่นั้นเป็นปลอมรีเปล่า ถึงไม่ยิงสวน" ผมเหลือบมองเอวของเขา
แต่ไม่เห็นเป็นอย่างที่คิด มันอาจจะเห็นบ่อยที่เอวอีกฝั่งถ้าเขาถนัดซ้าย

"กูแกล้งบาดเจ็บรอจังหวะให้มันเข้ามาซ้ำต่างหาก แต่แม่งดันตัดสินใจหนี" เขาเหลือบมองหน้าผม "มึงชื่อไร"

"ธาร"

"ทาน? ที่แปลว่ากินอะนะ หรือว่าสังฆทาน"

"สายธาร แต่เรียกแค่ธารก็พอ"

"อ้อ กูเรื่อโบ เพื่อนๆ เรียกไอ้เรื่อ สาวๆ เรียกพี่เรื่อสำราญ ส่วนมึง... จะเรียกกูแบบสาวๆ เรียกก็ได้"

"เรื่อสำราญเนี่ยนะ"

"หี"

"..."

"ใส่ชุดนักศึกษาจิปปีไหนละ"

"เรียนจบแล้ว รอรับปริญญา แต่ใส่ชุดนี้เพราะ..." *คิดถึงคนที่จากไป*

"...อยากใส่เฉยๆ" ผมตัดจบประโยคห้วนๆ

"หี ยังไม่ยอมทำมาหากินใช่มะ...แบบนี้ เยี่ยวจะแตก เยี่ยวกัน"

"ไม่เป็นไร"

"จิ้งมีงรอนี้แหละ" เขาตอบ่าผมให้หนังที่ม้าหินอ่อนหน้าห้องน้ำ ปล่อยให้ผมมองตามแผ่นหลังกว้างๆ ขณะเขาเดินอ้อมไปด้านหลังห้องน้ำชาย ผมเห็นปืนแล้ว มันเหน็บอยู่ในซองปืนที่ติดกับเข็มขัดด้านหลัง วิธีการเหน็บตะแคงนิดๆ แต่ดูมันคงและพร้อมใช้งาน

ผมจะวิ่งหนีไปตอนนี้ก็ได้ วิ่งไปหน้าบีม กระโดดขึ้นแท็กซี่ ทำเหมือนว่าเรื่องทั้งหมดนี้ไม่เคยเกิดขึ้น

แต่สองขายังไม่ยอมขยับไปไหน

ผมเรียนรู้อาสาสักพักแล้วว่าความจริงบางอย่างนั้นไม่ต่างจากหมาบ้าที่กัดไม่ปล่อย ยิ่งวิ่งหนีมันยิ่งไล่กัด ภาพที่ชายคนนั้นล้มผล็องแวบเข้ามาฉายซ้ำในหัว รู้สึกมวนท้องจนนั่งไม่ติด ผมเลยลุกเดินไปที่อ่างล้างมือ

ห้องน้ำที่นี่ก็เหมือนในบีมทั่วไปที่ไฟสว่างแต่พอเพียง น้ำไหลเหมือนไม่เต็มใจ อ่างล้างมือเต็มไปด้วยซากแมลง กระจกเงาเก่าและมัจจนดูหลอนๆ

ผมชักน้ำจากก๊อกมาล้างหน้าเบาๆ แล้วยกนาฬิกาขึ้นมาดูอีก เข็มวินาทียังเดินปกติดี ความเสียหายเท่าที่เห็นมีแค่รอยถลอกเล็กๆ บนหน้าปัด

ผู้ชายที่แนะนำตัวว่าชื่อเจ็อบเดินอ้อมมาจากด้านหลัง เข้ามาล้างมือที่อ่างล้างมือข้างๆ ตามด้วยล้างหน้าแรงๆ เหมือนที่พวกนักกีฬาชอบทำกัน

"ทำไม มือเป็นไร"

"เปล่า นาฬิกาอะ...ข้างเออะ"

ผมลอบมองเงาสะท้อนของเขาในกระจก

เป็นครั้งแรกที่ผมได้ตั้งใจพิจารณาเขา หน้าตาดีเลยล่ะ สูงไม่ต่ำกว่าร้อยแปดสิบห้าเซ็นต์แน่นอน ทรงผมวากไทรเซ็ตนิดๆ คิ้วหนา ตาคม จมูกโด่ง รับกับริมฝีปากที่ดูไม่เล็กไม่ใหญ่เกินไป ดูจากสีผิวชวนให้คิดว่ามีเชื้อจีนปนอยู่ในสายเลือด เขาอยู่ในชุดเสื้อยืดคอกกลมและกางเกงยีนเข้ารูป

ดูไม่เหมือนคนบ้าเท่าไร ไม่มีลักษณะแบบคนร้ายที่มักจะเห็นในหนังด้วย เขาดูเหมือน...พนักงานออฟฟิศที่ออกมาเที่ยวเตะสาวเล่นมากกว่า แต่ปีนั้นก็ชวนให้คิดว่าเขาเป็นอะไรมากกว่านั้น

"มองอะไร" เขาถามขึ้นเรียบๆ พลางยื่นหน้าเข้าไปใกล้กระจกคล้ายตั้งใจสำรวจลึบ ทั้งที่ไม่เห็นมีสิวลสักเม็ด

"เปล่านี่"

"เหร"

"..." ผมมองกระจกอยู่ตลอด สาบานได้ว่าสายตาเขาไม่ได้เหลือบมาทางผมสักนิด แต่เหมือนกับว่าเขารู้ตัวทันทีที่ผมมองตั้งแต่แรกแล้ว แบบนี้มันน่าขนลุกนะ

"มึงใช้โคมล้างหน้าอะไร หน้าโคตรเนียน"

มันน่าขนลุกจริงๆ

"คุณเป็นตำรวจเหร" ผมถามไปอีกเรื่อง

"ไม่เชิง"

"งั้นก็เป็นโจร"

"ดูใหม่" คราวนี้เขาหันมาเผชิญหน้ากับผมเต็มๆ หยดน้ำยังเกาะพราว

ทั่วไปหน้า "กูดูเหมือนโจรหรือ"

อาจจะเป็นออว่า หรือรังสีความหน้าตาดีอะไรก็ตาม แต่ผมมองหน้าเขาตรงๆ ไม่ได้

ผมทำเป็นไม่สนใจ หันไปล้างมือต่อ "คนดีๆ คงไม่พบบันมาเที่ยวหรือ"

"กูดูจะพกเอาเทกีได้..."

"เรื่อ" เสียงใครคนหนึ่งแทรกขึ้น

เราทั้งคู่หันไปมอง ชายวัยกลางคนคนหนึ่งก้าวยาวๆ เข้ามา ดูน่าจะดีกว่าผมเล็กน้อย ตัดผมทรงทรง อยู่ในชุดเสื้อยืดสีหมองและกางเกงยีนเก่าๆ

"ซำวะเฮีย"

"นี่ก็เร็วสุดแล้ว เรื่องเป็นไง"

"ร้านผ้าพับกลางซอยสิบ เสียหลักผ้าคืออยู่หลังร้านนั่นแหละ"

"เวลาเคลื่อนจากข้อมูลที่ได้มาไปเยอะ สถานที่ตามที่สายเราแจ้งบอกว่าอยู่อีกซอยด้วย เปื่อไ้หนอนพวกนี้จริงๆ" คนมาใหม่ส่ายหัว "แล้วมันเก็บเสียทำไม ช่วงนี้พวกมันกำลังคุ้ยคุกรักจลิตใหญ่กันไม่ใช่หรือ..."

"หลังหักไงเฮีย"

"หักหลัง" อีกฝ่ายแก้ "อืม ทำไมไม่บอกก่อนล่ะว่าจะมา เฮียจะได้ส่งคนมาช่วย อีกอย่าง ไหนบอกว่าจะงานนี้จะไม่ยุ่งไม่ใช่หรือ แล้วคีนนี้ออกมาทำไม แถมยังรู้สถานที่อีก"

"ผมแค่มาเที่ยว โชคดีที่ผ้าแม่งเหม็นชิบหาย เลยเดินออกไปเจอของดีเข้า" เรื่อโบยกไหล่ พออีกฝ่ายหรีตาลงเขาก็พูดต่อ "หรือต่อให้ผมรู้แล้วบอกเฮียก่อน คนที่เฮียจะส่งมาช่วยอาจเป็นหนอนก็ได้ จิงมัย"

"ช่างเถอะ แล้วไงต่อ"

"เกือบได้ดวลปืนกัน แต่มันหนีไปได้ นี่คนเห็นเหตุการณ์" เขาตะแคงศีรษะมาทางผม

สายตาคมกริบมองผมตั้งแต่หัวจดเท้า "น้องชื่ออะไร"

"ธาร์"

"ผมยอชต์นะ" เขาควักกระเป๋าซองค้อออกมา ควักบัตรยื่นมาค้างไว้

ตรงหน้าผม

"ตำรวจ..." นี่หรือตำรวจ ถ้าบอกว่าซบวินมอเตอร์ไซค์จะดูน่าเชื่อถือว่านะ
โดยมารยาทแล้วผมควรจะยกมือไหว้เขา แต่ผมก็ไม่ทำ

"นอกเครื่องแบบนี้" เขาอธิบายราวกับอ่านความคิดผมได้ "น้องเห็นหน้า
คนร้ายชัดรีเปล่า"

ผมพยักหน้า

"ไม่ได้เมาไซ้มัย"

พี่ป!

เรือใบยื่นหน้าเข้ามาใกล้จนผมผงะ แต่เขาก็จับต้นคอผมไว้ไม่ให้หลบ
"มึงกินไปเยอะมัย"

ผมสะบัดศีรษะจนหลุดจากมือเขา "ผมไม่ได้เมา ดื่มไปแค่สองแก้ว"

"แล้วมึงไปทำอะไรหลังร้าน"

"แค่ไปสูดอากาศ"

เรือใบมองหน้าผมนิ่งๆ จากนั้นก็จิกยิ้ม "ตามนั้นเสีย"

เสียยอซ์ตมองผมอีก บอกตามตรงผมยังไม่แน่ใจว่าเขาเป็นตำรวจจริงๆ
รีเปล่า ทำไมผมสลัดภาพวินมอเตอร์ไซค์ออกจากหัวไม่ได้สักที แม้ว่าจะเห็นยศ
บนบัตรเขาแล้วก็เถอะ "งานนี้ท่าจะยาว" เขาว่า

"ครับ?" ผมเลิกคิ้ว

"คนที่โดนยิงนะ เสียยุทธ์ ตัวบึ้กในวงการเลย ส่วนไอ้มือปืนก็น่าจะ
ไม่ธรรมดา ต้องเป็นมือขวาของไอ้ตัวการใหญ่คู่ค้าเสียแน่ มันถึงเข้าใกล้เสียได้
ขนาดนี้ มันเห็นหน้าน้องแล้ว ตอนนี้นวมันคงอยากเล่นปอกเด็กกับน้องเร็วๆ นี้
แหละ"

"..."

"ไอ้ตัวการใหญ่ฝ่ายมือปืนที่ว่า เสียเคยบอกว่าใกล้สาวถึงตัวมันแล้ว
ไม่ใช่หรือ" เรือใบพูด

"ไม่เชิง นายก็รู้ถ้ามันเกี่ยวกับการเมืองไม่มีอะไรง่ายหรอก แกมฝ่ายเรา
ยังมีหนอนไต้ยั่วเยี้ยถึงระดับบริหารเลย...เอาจี้ เสียจะแวบไปดูที่เกิดเหตุหน่อย

ส่วนนายก็พาพยานไปสเก็ทหน้ามือปืนไว้ก่อน เดี่ยวเรียกกลับไปดู จากนั้น..."

"จากนั้นอะไร"

"คงต้องให้นายช่วยดูแลพยานสักระยะ"

"เอาจริงดิ"

"จริง ต้องดูแลใกล้ชิดเลยละ ระวังหน่อยละกัน เฮียไม่ไว้ใจคนข้างใน"

"แต่..."

เฮียยอซต์หันมาตอบว่าผม "ลำบากหน่อยนะ" ว่าแล้วเขาก็หันหลังก้าวยาวๆ ไปที่มอเตอร์ไซค์ เป็นมอเตอร์ไซค์แบบแม่บ้านยังไม่พอสถาปัตยกรรมสวยๆ

เขาถือคันสตาร์ตซึ่งไม่น่าจะติดง่ายๆ แก๊ก แก๊ก...

ระหว่างนี้เรือโบกมือไปเรื่อย "เฮีย ผมไม่ใช่ลูกน้องเฮียนะ"

แก๊ก แก๊ก

"เฮียจะสั่งตามใจตัวเองแบบนี้ไม่ได้"

แก๊ก

"ผมจะไม่ยุ่งเรื่องนี้ตามที่เคยบอก โอเคนะ เฮีย..."

ในที่สุดเครื่องก็ติดจนได้ "ขอบใจเรือ ไว้ด้วยกัน" เฮียยอซต์ตัดบทแล้วขับออกไป

ผมเอียงศีรษะมองตามหลังเขา พยายามไม่นึกถึงวินมอเตอร์ไซค์หรือคนขายลูกชิ้นปิ้งหรืออาหารข้างทางอะไรก็ตาม

"ถามหน่อย" ผมพูด

"ว่า?"

"พวกหนอนที่ว่าหมายถึงอะไร"

"ไม่รู้จักสำนวนสุภาษิตไทยเหรอะ เกลือเป็นหนอนไง ใ้พวกตำรวจเลขที่ทำงานเป็นหูเป็นตาให้โจรอะ"

"แล้วเล่นป๊อกแดงล่ะ"

"ก็แบบเสียนั่น" เรือโบทำมือเป็นรูปปืนขึ้นมาที่ผม "ป๊อก...แล้วก็แดงไปนอนบนพื้น"

"อ้อ ช่างเถอะ ผมจะกลับแล้ว บาย"

"จะไปไหน" เขาตวัดแขนรอบคอผมอีก "ไม่ได้ยินหรือ เอี้ยสั่งให้กูดูแลมึง
อย่างใกล้ชิด มานี้เลย"

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160622702.html>